Щоранку я зустрічаю їх на розі Кришталевої вулиці. Чоловік веде велосипеда, на якому двоє малюків, а жінка несе торбину з порожніми пляшками. Вони жваво розмовляють, так, наче не бачилися кілька днів. Все здається буденним і звичайним, якби не їхні обличчя, що нагадують погаслий вулкан, чорнобильське поле і пустелю водночас. Це обличчя без міміки, без губів і носів, які ніколи не знають рум’янцю і страхітливо поєднують у собі біле, жовте й коричневе.

Коли вони розмовляють, здається, що то розмовляє смерть до смерті, раз по раз ощиряючи провалля.

Біля дитсадка вони зсаджують малюків і чекають, доки ті прибіжать до вихователькі, а потім простують далі і на першому ж перехресті розходяться. Я навіть бачу, як чоловік зіскакує з велосипеда, як він озирається і киває їй, при цьому обмацуючи кишеню, де має лежати ключ од помешкання.

Мені сумно йти до своєї приймальні, сумно сідати за друкарську машинку, бо я ще довго відчуваю присутність цих людей, вони мовби обсіли мене з обох боків і захоплено розповідають про своє життя. Повір, ми не можемо дочекатись вечора, доки зустрінемося, і часто телефонуємо одне одному. Як ти? А як ти? Ми щасливі справжнім щастям виродків — нікуди не ходити, нікого не приймати і ні до кого не ревнувати. Нас першими пропускають у черзі і нас ніколи, уявляєш, ніколи не звільняють з роботи без власного бажання, бо хто захоче сваритися з нами?

Обпечені мешкають на сусідній вулиці, і, як у кожному маленькому містечку, вони знають усе про всіх, і про них знають теж. Історію їхню розповідають по-різному, але базарні тітусі божаться, що обпечені вони волею випадку, кожен окремо, що зісватали їх родичі, на весілля замовили такі маски, зробили такий макіяж, що вони закохалися одне в

одного і відтоді не розлучаються. Живуть, як люди, лише дзеркал у їхній квартирі не було.

Якби вони були тільки вдвох, то люта нудьга і самотність давно роз'їла б їхні душі, як іржа. І, може, розбіглися б, заливши одне одного помиями несусвітніх образ. Але Бог до них милостивий і послав їм двох ангелочків, через два роки, одного за одним. І коли їм допікають порвані черевики, чи нікчемна платня, чи буфетниця, котра гидливо ганчіркою після них бере зі столу склянки, вони мовчать і думають про дітей. Спасибі, Боже, що ти дав їм вроду, спасибі, Божечку, що вони живуть людьми серед людей, що від них не відвертаються, коли розмовляють, і що з рук у них беруть цукерки.

Ранки похмурі, а дні надто довгі. Зате вечори! Господи, які в них бувають вечори. Тату, тату, тату! Мамо, мамо, мамо! Татусю, мамуню. Пухка, легка, як вітерець, рука лягає на щоку, схожу на пустелю і на чорнобильське поле водночас. Розчулені губенята цілують чоло, мов погаслий кратер вулкана.

Потім дітлахи вгомоняться, обпечені залишаться наодинці. Він потиху виймає шпильки з її важкого, мов пісок, волосся. Чи хто хоч знає в місті, яке волосся в його дружини? Вона пестить його широкі міцні груди.

— Тату…

— Мамо…

Обпечені ніколи не стомлюються бути щасливими, бо в сусідній кімнаті сплять двоє маленьких щасть.

І от кожного ранку я зустрічаю їх на розі Кришталевої вулиці. Вони всміхаються одне до одного. Вільною від велосипеда рукою він часом бере її за руку або обнімає за плече. І вона злякано озирається на

перехожих, боячися осуду чи насмішки. Та люд мовчки волоче свої торби і свої клопоти, часом з нього википає лють, наче суп із брудної каструлі, і все. А вона озирається, і їй хочеться, щоб хтось побачив, як він обняв її і поправив хустку.

Час летить нестримно. Обпечені вже проводжають дітей до школи. Я бачу, як чоловік щоранку знімає з велосипеда два портфелі, як дітлахи махають їм руками вже по той бік вулиці.

А одного разу, перед вечором, саме о тій порі, коли мати крадькома вискакувала з роботи, аби купити молока та хліба, а батько накачував велосипеда, їхній син з однолітками грався у дворі. Хтось із дітей запалив у шкарабанці гас, а інший підбив носаком ту шкарабанку, і палаюча рідина вилилась на голову синові обпечених. Коли вони з’явились у дворі, глибокий слід "швидкої" наскрізь пробив їм груди.

Я знову зустрічаю їх на розі Кришталевої вулиці. Тепер на велосипеді сидить тільки дівчинка. Обплетена зусібіч руками, перелякана, тиха, мов квітуче деревце на руїнах. Хлопчик витігся, подорослішав, плететься збоку і не піднімає голови. Ще не звик. Він тримається за сідло, а вільною долонею затуляє сестричку від кривавої пожежі сонця.